

Urna, gran i lliure

written by Xavier Martínez Gil | 3 de setembre de 2016

El discurs d'investidura d'en Rajoy, per entendre'l en tota la seva dimensió, cal veure'l per la televisió. Però, sobretot, cal tenir cura de posar la imatge en blanc i negre. El seu to, les seves maneres, la seva cadència de paraules, em recordaven les veus de pel·lícules (ja aleshores antigues) que, de petit (vaig néixer al 1965) sentia per TVE, l'única disponible.

I és que, un candidat a president d'un estat que ha de llegir íntegrament el seu discurs d'un paper mentre unes persones estranyes assegudes al mig de l'hemicicle mecanografien la seva intervenció, tot plegat transmet l'estranya sensació que Espanya no ha assimilat, ni tant sols el segle XX. És el viu reflex d'una país que viu encara a l'ombra del vuitcentisme.

No es estrany, doncs, que el candidat apel·lés a la Pepa, la Constitució de 1812. Desafortunada referència a una Constitució que no va abolir l'esclavatge i que parlava de la unitat nacional amb inclusió de les colònies espanyoles (ja perdudes totes elles inexorablement). Tot plegat no fa més que abonar la percepció que Rajoy i el seu govern representen el passat i que en el segle XXI aquestes formes polítiques ja no haurien de tenir cabuda.

El drama per la política espanyola és que no s'entreveu cap llum de renovació. Si bé no hi ha partit més impopular que el Partit Popular ni partit menys socialista que el PSOE, tampoc no n'hi ha partit més groc que els "naranjitos" de Ciutadans ni més impotent que Podemos. Davant d'aquest panorama desolador que recorda a les eternes dues Espanyes, retratades ja per Goya en les seves pintures negres, condemnades a donar-se de pals, a Rajoy només li va quedar aferrar-se al discurs de sempre: que Espanya és una gran nació, que això és el que ens uneix a tots, que (on vas a parar) és el país amb més llibertats i més democràcia del món, i tota la milonga que es

resumeix en el clàssic: “una, grande y libre”.

Afortunadament, i per molt que li pesi al vuitcentista Rajoy, a Catalunya som majoria els que volem decidir el nostre futur en una urna, exercint el dret a l'autodeterminació. No som una part molt petita (com ell va dir) sinó que som el 80 per cent dels ciutadans els que estem a favor d'un referèndum. El resultat? Ja es veurà. Però, si tant convençut està que els independentistes som minoria, per què té por de les urnes on, ara sí, ens podríem recomptar uns i altres inequívocament? Senyor Rajoy, si realment creu que Espanya és un país tant gran i amb tantes llibertats, li suggereixo que canviï el lema “Una, grande y libre” per “Urna, gran i lliure” perquè ho vulgui o no, el referèndum el farem i, aleshores, un cop haguem votat els catalans, a Espanya ja no tindran mai més problemes per formar govern.